

Arrest

nr. 152 298 van 11 september 2015
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 6 februari 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 29 december 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 10 februari 2015 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 juni 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 juli 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. SMEKENS, die loco advocaat P. ROBERT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 15 augustus 2011 huwt verzoekende partij in Marokko met de heer. X., die de Belgische nationaliteit heeft.

1.2. Op 30 juni 2014 dient verzoekende partij een aanvraag in voor het verkrijgen van een verblijfskaart van een Belgisch onderdaan, met name in de hoedanigheid van echtgenote (bijlage 19ter).

1.3. Naar aanleiding van een politieel onderzoek, gevorderd door de procureur des Konings van Brussel op 28 februari 2014, waarvan op 27 maart 2014 een proces-verbaal werd opgesteld, verstrekt

de procureur des Konings op 30 september 2014 een negatief advies dat inhoudt om geen rechtsgevolgen te verlenen aan het in het buitenland afgesloten huwelijk van verzoekende partij en het huwelijk dus niet in te schrijven of over te schrijven in de Belgische registers van burgerlijke stand.

1.4. Op 3 oktober 2014 weigert de ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente Asse om de buitenlandse huwelijksakte te erkennen naar Belgisch recht omwille van wetsontduiking en strijdigheid met de openbare orde. Het huwelijk wordt derhalve niet aanvaard voor overschrijving in de registers van de burgerlijke stand.

1.5. Op 29 december 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, die op 7 januari 2015 aan verzoekende partij wordt betekend en waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 30.06.2014 werd ingediend door:

Naam: M. (...)

Voornaam: H. (...)

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: O. (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: X

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Op 30.06.2014 werd op basis van artikel 40 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, een aanvraag tot vestiging ingediend door mvr. M., H. (...), geboren op 19.06.1993 te O. (...) (Marokko).

Deze aanvraag werd ingediend op grond van een huwelijk dat werd afgesloten op 09.09.2011 met dhr. F., A. (...) geboren op 02.02.1979 te Antwerpen.

Als bewijs van dit huwelijk werd een huwelijksakte voorgelegd, opgesteld te Marokko.

Op 30.06.2014 werd een bijlage 19ter en een attest van immatriculatie afgeleverd.

Overwegende dat mevrouw de procureur des Konings I.Verbeeren in haar schrijven dd. 30.09.2014 het volgende meldt:

Gelet op de bijgevoegde resultaten van het onderzoek, kan worden besloten dat er een geheel van omstandigheden is dat toelaat te stellen dat de intentie van tenminste één der echtgenoten niet is gericht op het tot stand brengen van een duurzame relatie, doch enkel op het bekomen van een verblijfsvoordeel verbonden aan de staat van gehuwde.

Onder meer is op te merken:

-Mevrouw is niet gekend onder de door haar opgegeven identiteit bij DVZ

-Mevrouw is de nicht van meneer

-Mevrouw is 14 jaar jonger dan meneer

-Voor meneer is het zijn tweede huwelijk na een eerste huwelijk met een Belgische vrouw waardoor hij verblijfsrecht verwierf en nadien ook de Belgische nationaliteit. Het voormalige echtpaar stond slechts drie jaar samen gedomicilieerd en meneer verliet de echtelijke woonst een maand nadat hij zijn verklaring tot het verkrijgen van de Belgische nationaliteit indiende.

Gelet op dit geheel van omstandigheden adviseert mijn ambt negatief om het in het buitenland afgesloten huwelijk te registreren nu dit strijdig lijkt te zijn met de openbare orde.

Op basis van het voorgaande weigert de Dienst Vreemdelingenzaken het tussen dhr. E. M. B. (...) en mevr. M. M. (...) afgesloten huwelijk te erkennen in België. De aanvraag tot vestiging wordt derhalve geweigerd aangezien de wetsontduiking zoals voorzien in artikel 18 van het wetboek IPR een geval van manifeste fraude is.

Met betrekking tot de weigering tot erkenning van de geldigheid van de akte kan door middel van een eenzijdig verzoekschrift een beroep worden ingesteld bij de rechtbank van eerste aanleg overeenkomstig artikel 23 van het wetboek IPR. Het beroep moet overeenkomstig de in artikelen 1025 tot 1034 van het gerechtelijk wetboek bedoelde procedure worden ingediend.

*Het recht op verblijf geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.
(...)*

"Gelet op het feit dat het verblijf van meer dan drie maanden aan betrokkene werd geweigerd en dat uit het onderzoek van het administratief dossier blijkt dat zij geen aanspraak kan maken op enige verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, levert de gemachtigde van de Minister een bevel om het grondgebied te verlaten af krachtens art. 52, § 4, vijfde lid van het KB van 8 oktober 1981."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 40ter en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM) en van artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest). Het middel, dat gericht is tegen de weigering van verblijf van meer dan drie maanden, wordt als volgt uiteengezet:

"Het enige motief van de bestreden beslissing is de niet erkenning van het huwelijk tussen verzoekster en de heer F. (...).

Eerst onderdeel

Die niet erkenning is gebaseerd op een advies van de Procureur des Konings.

Dit advies werd echter niet aan de bestreden beslissing gevoegd, zodat verzoekster daar geen volledige kennis kan nemen. Ze kan enkel kennis hebben van de passages die tegenpartij in de bestreden beslissing hernam.

De motivering van de bestreden beslissing is aldus een motivatie per referentie, die artikel 62 van de wet schendt.

Tweede onderdeel

De bestreden beslissing omvat de volgende overweging:

Op basis van het voorgaande weigert de Dienst Vreemdelingenzaken het tussen dhr. E. M. B. (...) en mevr. M. M. (...) afgesloten huwelijk te erkennen in België. De aanvraag tot vestiging wordt derhalve geweigerd aangezien de wetsontduiking zoals voorzien in artikel 18 van het wetboek IPR een geval van manifeste fraude is.

De hier genoemde personen hebben niets te zien met verzoekster en haar echtgenoot. De motivering van de bestreden beslissing is bijgevolge op dit punt foutief en niet geïndividualiseerd en schendt aldus artikel 62 van de wet.

De verwarring tussen het dossier van verzoekster en een ander dossier getuigt ook van zeer weinig zorg en schendt het zorgvuldigheidsbeginsel.

Derde onderdeel

Zelfs indien tegenpartij het huwelijk tussen verzoekster en de heer F. (...) weigert te erkennen is er ontegensprekelijk sprake van een gezinsleven tussen hen.

Dit wordt bevestigd aan de hand van de stukken 4 tot 10 gevoegd aan huidig verzoekschrift. Zo schreven bij voorbeeld de heer en mevrouw Y.-A. (...) (stuk 4):

"(...)Wij zijn ongeveer 18 jaar goed bevriend. Wij hebben dan ook een goede en geregeld contact. Samen met zijn vrouw M. H. (...) en mijn gezin komen we geregeld bij elkaar op bezoek of gaan we op stap.

Onze kinderen zijn altijd enthousiast als ze komen, omdat ze goed met de kinderen omgaan.

Ik ondergetekende A. M. (...) echtgenote van Y. r. (...) verklaar bij deze een kennis te zijn van A. (...) en h. M. (...).

Ik heb hen leren kennen via mijn echtgenoot R. (...).

A. (...) is een goede vriend van R. (...).

Als getrouwd koppel komen zij graag bij ons op bezoek en wij bij hen. Dit vinden wij altijd gezellig".

De andere getuigenissen hebben een gelijkaardige inhoud en bewijzen het bestaan van een gezinsleven in de zin van artikelen 8 van het EVRM en 7 van het Handvest.

1. *Bestreden beslissing*
2. *Fax van 21.1.2015 aan het Parket*
3. *Foto's van het huwelijk van verzoekster*
4. *Getuigenis van de heer R. Y. (...) en van mevrouw M. A. (...)*
5. *Getuigenis van mevrouw D. M. (...)*
6. *Getuigenis van de heer A. H. (...) en mevrouw L. F. (...)*
7. *Getuigenis van de heer J.-J. M. (...)*
8. *Getuigenis van mevrouw F. E. I. (...)*
9. *Getuigenis van de heer M. M. (...)*
10. *Getuigenis van de heer B.-E. B. (...)*

De bestreden beslissing, die zich enkel baseert op de korte duur van het eerste huwelijk van de heer F. (...), op een leeftijdsverschil van 14 jaar en op het feit dat verzoekster de nicht is van de heer F. (...), houdt geen rekening met het gezinsleven van verzoekster en onderzoekt aldus niet de proportionaliteit van de inmenging in het gezinsleven van verzoekster.

Zodoende worden artikel 8 EVRM en artikel 7 van het Handvest geschonden.

Vierde onderdeel

Het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg zal in ieder geval bewijzen dat het huwelijk tussen verzoekster en haar echtgenoot erkent moet worden, zodat de bestreden beslissing de in het middel ingeroepen artikelen schendt."

2.2. De in artikel 62 van de vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Artikel 62 van de vreemdelingenwet verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 40 van de vreemdelingenwet en artikel 18 van de wet houdende het wetboek van internationaal privaatrecht (hierna: WIPR). Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name wordt verwezen naar het negatief advies van de procureur des Konings van 30 september 2014, vermeld in punt 1.3., dat integraal wordt hernomen. Op basis hiervan weigert de Dienst Vreemdelingenzaken het huwelijk te erkennen en wordt de aanvraag om een verblijfskaart geweigerd aangezien er sprake is van wetsontduiking zoals voorzien in artikel 18 WIPR wat een geval van manifeste fraude is. Aldus blijkt duidelijk dat de bestreden beslissing wel degelijk geïndividualiseerd is.

Waar verzoekende partij opmerkt dat in de bestreden beslissing melding wordt gemaakt van het feit dat het huwelijk tussen de heer E. M. B. en mevrouw M. M. niet werd erkend in België en dat deze passage helemaal geen betrekking heeft op haar en haar echtgenoot, zodat de bestreden beslissing op dit punt "foutief en niet geïndividualiseerd is" en artikel 62 van de vreemdelingenwet en het zorgvuldigheidsbeginsel werden geschonden, merkt de Raad, zoals verwerende partij eveneens aangeeft in haar nota met opmerkingen, op dat voormelde passage een louter materiële vergissing inhoudt. Een dergelijke vergissing kan geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, aangezien ze de essentie ervan, namelijk de vaststelling dat de procureur des Konings op 30 september 2014 heeft geadviseerd om het huwelijk van verzoekende partij met de Belgische referentiepersoon, afgesloten in het buitenland, niet te erkennen wegens strijdig met de openbare orde, ondanks het feit dat in deze passage foutieve namen werden vermeld, niet raakt. Voormelde feiten, die de essentie vormen van de bestreden beslissing, worden op zich niet betwist door verzoekende partij en vinden steun in de stukken van het administratief dossier. De bestreden beslissing steunt derhalve op een correcte feitenvinding. Uit het betoog van verzoekende partij kan tevens worden afgeleid dat zij perfect op de hoogte is van de feiten die aan de basis liggen van de bestreden beslissing. Zo blijkt dit onder meer duidelijk uit haar voorafgaande opmerking dat zij in beroep wenst gaan tegen de beslissing van de bevoegde ambtenaar van de gemeente Asse om het in het buitenland afgesloten huwelijk niet te registreren, zodat verzoekende partij bezwaarlijk kan voorhouden dat de motivering in kwestie – hoewel er inderdaad gewag wordt gemaakt van foutieve namen – helemaal geen betrekking zou hebben op haar situatie.

Verder toont verzoekende partij niet aan op welke wijze zij nadelige gevolgen ondervindt van het feit dat in de bovenvermelde passage foutieve namen werden vermeld. Er wordt in het verzoekschrift niet aangetoond dat deze materiële vergissing enige weerslag zou hebben gehad op de uiteindelijke beoordeling van haar aanvraag tot vestiging en als dusdanig afbreuk zou doen aan de motivering van

de bestreden beslissing. De materiële vergissing heeft de verzoekende partij bijgevolg niet misleid en de wettigheid van het bestreden besluit niet aangetast (RvS 17 maart 2010, nr. 202.005).

Wanneer stukken waarnaar verwezen wordt in de beslissing, niet worden opgenomen in de beslissing zelf (en niet worden bijgevoegd), volstaat het om in het kort het voorwerp en de inhoud van die stukken te vermelden, zonder dat het nodig is ze in extenso over te nemen (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, Administratieve rechtsbibliotheek: formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, die Keure, 1999, p. 131-133). Wat betreft de kritiek van verzoekende partij dat het advies van de procureur des Konings niet aan de bestreden beslissing werd gevoegd, zodat zij daar geen volledige kennis van heeft kunnen nemen, stelt de Raad vast dat de bevindingen van de procureur des Konings in casu integraal worden geciteerd in de bestreden beslissing, zodat de opmerking dat verzoekende partij *“geen volledige kennis”* heeft kunnen nemen van diens advies, niet dienstig is. Daarbij dient te worden vastgesteld dat voormeld advies, en de daaraan gevoegde stukken op basis waarvan het geformuleerd werd, zo onder meer de resultaten van het door het parket verzochte politieel onderzoek, zich in het administratief dossier bevinden. Het stond verzoekende partij vrij, in het kader van de passieve openbaarheid van bestuur, inzage te vragen in het administratief dossier. Verzoekende partij beschikt dus over al de nodige informatie om zich met alle middelen van recht te verdedigen.

Uit wat voorafgaat kan worden besloten dat de vermeldingen in feite en in rechte verzoekende partij toelaten kennis te hebben van de gronden van de beslissing en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd. Verzoekende partij toont bijgevolg niet aan dat de bestreden beslissing een schending inhoudt van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De Raad wijst er verder op dat het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken, wat in casu het geval is. Verzoekende partij maakt evenmin een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aannemelijk.

Het eerste en het tweede onderdeel van het enig middel zijn niet gegrond.

2.3. In een derde onderdeel van het enig middel voert verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het EVRM en van artikel 7 van het Handvest. Uit de inhoudelijke kritiek, leidt de Raad tevens een schending van de materiële motiveringsplicht af. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Daargelaten de vraag of artikel 7 van het Handvest van toepassing is nu niet wordt aangetoond dat de beslissing inzake een aanvraag om een verblijfskaart als familielid van een Belgisch onderdaan een voldoende aanknopingspunt met Unierecht heeft zodat de bestreden beslissing binnen de werkingssfeer van het Unierecht valt (HvJ 26 februari 2013, zaak C-617/10, *Akerberg*, pt. 21), stelt de Raad dat deze bepaling dezelfde inhoud kent als artikel 8 van het EVRM, dat tevens geschonden wordt geacht.

Artikel 8 EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De Raad gaat als annulatierechter na of de gemachtigde in casu niet op kennelijk onredelijke wijze, in strijd met de voorhanden zijnde feitelijke gegevens van de zaak of op onzorgvuldige wijze tot zijn beslissing is gekomen in het licht van artikel 8 van het EVRM (RvS 29 juni 2010, nr. 205.942; RvS 22 juli 2013, nr. 224.386).

Wanneer een risico van schending van het respect voor het gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (zie EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99, Ezzoudhi v. Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, nr. 37295/97, Yildiz v. Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'gezinsleven' niet, dat een autonoom begrip is dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden (zie EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, K. en T. v. Finland, § 150).

Volgens het EHRM is het huwelijk dat als wettelijk en oprecht wordt beschouwd ('*lawful and genuine marriage*'), zie EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81 en 9474/81, Abdulaziz, Cabales en Balkandali v. Verenigd Koninkrijk, par. 62) een beschermenswaardig gezinsleven dat valt binnen de werkingssfeer van artikel 8 EVRM. Hetzelfde geldt naar analogie voor een de facto relatie.

2.4. Verzoekende partij voert aan dat er ontegensprekelijk sprake is van een gezinsleven. De bestreden beslissing houdt geen rekening met dit gezinsleven en baseert zich enkel op de korte duur van het eerste huwelijk van haar echtgenoot, het grote leeftijdsverschil met deze persoon en het feit dat zij de nicht is van de heer F.

2.5. In de determinerende motieven van de bestreden beslissing wordt verwezen naar het verslag van de procureur des Konings van 30 september 2014 waarin, na een omstandig onderzoek, wordt besloten dat het geheel van de omstandigheden toelaat vast te stellen dat verzoekende partij een huwelijk afsloot waarbij de intentie van ten minste één der echtgenoten niet is gericht op het tot stand brengen van een duurzame relatie, doch enkel op het verwerven van een verblijfsvoordeel verbonden aan de staat van gehuwde. De procureur adviseert dan ook negatief om het in het buitenland afgesloten huwelijk te registreren nu het strijdig lijkt met de openbare orde.

Op basis van dit verslag en het negatief advies van de procureur weigert de gemachtigde het in Marokko afgesloten huwelijk in België te erkennen. Vervolgens wordt de verblijfsaanvraag geweigerd aangezien er sprake is van wetsontduiking in de zin van artikel 18 WIPR wat een geval van manifeste fraude is.

Het advies bevindt zich, zoals reeds gesteld, in het administratief dossier. Voor zijn advies baseert de procureur des Konings zich op de resultaten van het politieel onderzoek, die worden weergegeven in het proces-verbaal 27 maart 2014, dat zich tevens in het administratief dossier bevindt. Het advies van de procureur des konings, dat integraal wordt geciteerd in de bestreden beslissing, luidt als volgt:

"Gelet op de bijgevoegde resultaten van het onderzoek, kan worden besloten dat er een geheel van omstandigheden is dat toelaat te stellen dat de intentie van tenminste één der echtgenoten niet is gericht op het tot stand brengen van een duurzame relatie, doch enkel op het bekomen van een verblijfsvoordeel verbonden aan de staat van gehuwde.

Onder meer is op te merken:

-Mevrouw is niet gekend onder de door haar opgegeven identiteit bij DVZ

-Mevrouw is de nicht van meneer

-Mevrouw is 14 jaar jonger dan meneer

-Voor meneer is het zijn tweede huwelijk na een eerste huwelijk met een Belgische vrouw waardoor hij verblijfsrecht verwierf en nadien ook de Belgische nationaliteit. Het voormalige echtpaar stond slechts drie jaar samen gedomicilieerd en meneer verliet de echtelijke woonst een maand nadat hij zijn verklaring tot het verkrijgen van de Belgische nationaliteit indiende.

Gelet op dit geheel van omstandigheden adviseert mijn ambt negatief om het in het buitenland afgesloten huwelijk te registreren nu dit strijdig lijkt te zijn met de openbare orde."

2.6. Gelet op het feit dat een buitenlandse huwelijksakte werd overgemaakt aan de gemachtigde van de staatssecretaris in het kader van de in punt 1.2. verblijfsaanvraag, moet worden gewezen op de toepasbaarheid van artikel 27, § 1, eerste lid, van het WIPR. Deze bepaling luidt als volgt: "Een

buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijke recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21."

Uit deze bepaling volgt dat elke administratieve overheid, bij de uitoefening van haar bevoegdheden, ingevolge artikel 27 van het WIPR – en in het bijzonder gezien de artikelen 18 en 21 waar op grond van artikel 27 op moet worden gelet – de erkenning van een vreemde akte kan weigeren (RvS 1 april 2009, nr. 192.125; cf. M. TRAEST, commentaar bij artikel 27 in J. ERAUW e.a. (eds.), Het wetboek Internationaal Privaatrecht becommentarieerd, Antwerpen, Intersentia, 2004, (152) 153-154).

Te dezen is de gemachtigde van de staatssecretaris in casu de overheid die bevoegd is tot het toekennen van een verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een Belg. Zij is derhalve gerechtigd om bij de uitoefening van deze bevoegdheid de doorwerking van de vreemde akte te onderzoeken en desgevallend deze met toepassing van artikel 27, § 1, eerste lid, van het WIPR te weigeren wanneer zij meent dat de rechtsgeldigheid van deze buitenlandse akte niet kan worden vastgesteld overeenkomstig het krachtens het WIPR toepasselijke recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 van het WIPR. Aangezien het genoemde artikel 27, § 1, eerste lid van het WIPR deze bevoegdheid tot '*de-plano-erkenning*' toevertrouwt aan '*alle overheden*', kan de gemachtigde van de staatssecretaris derhalve, binnen zijn bevoegdheden, alvorens een beslissing te nemen inzake de toekenning van een verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een Belg, verifiëren of het huwelijk waarop de verzoekende partij zich beroept in België rechtsgeldig is.

Hierbij vermag zij, gelet op artikel 46 van het WIPR dat bepaalt dat de (grond)voorwaarden voor de geldigheid van het huwelijk beheerst worden door het recht van de Staat waarvan de respectieve echtgenote de nationaliteit hebben – rekening houdende met de Belgische nationaliteit van de echtgenoot van de verzoekende partij –, onderzoeken of werd voldaan aan de bepalingen van Boek I, Titel V, hoofdstuk I 'Hoedanigheden en voorwaarden vereist om een huwelijk te mogen aangaan' van het BW, waaronder artikel 146bis (J. ERAUW, Beginselen van Belgisch Privaatrecht, XVII, Internationaal Privaatrecht, Mechelen, Kluwer, 2009, 509-510).

Er dient in dit verband te worden benadrukt dat de grondvoorwaarden voor het huwelijk "*die betrekking hebben op beide echtgenoten*" op cumulatieve wijze aan de nationale wetten van de beide partners onderworpen zijn en dat toepassing dient te worden gemaakt van de nationale wet die de meest beperkende regeling omvat (Wetsontwerp houdende het wetboek van internationaal privaatrecht, Parl.St. Senaat 2003-04, 3-27/1, 73).

De gemachtigde is dus bevoegd om het huwelijk waarop de verzoekende partij zich beroept om een verblijf aan te vragen te toetsen aan artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek – dat bepaalt dat er geen huwelijk is wanneer, ondanks de gegeven formele toestemmingen tot het huwelijk, uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie "*van minstens één van de echtgenoten*" kennelijk niet is gericht op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het verwerven van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde – en kan, na een onderzoek van de omstandigheden die het huwelijk van de verzoekende partij kenmerken, beslissen om dit huwelijk niet te erkennen omdat deze erkenning zou leiden tot een resultaat dat kennelijk onverenigbaar is met de Belgische internationale openbare orde (RvS 3 oktober 2011, nr. 215.497).

Daarbij moet wordt opgemerkt dat artikel 18 WIPR voorziet in de mogelijkheid om geen rekening te houden met feiten en handelingen die werden gesteld met het enkele doel te ontsnappen aan de toepassing van Belgisch recht, wat wetsontduiking uitmaakt.

2.8. In de mate dat verzoekende partij de vaststelling van het bestaan van een schijnhuwelijk en de daaruit volgende weigering tot erkenning van de geldigheid van de Marokkaanse huwelijksakte betwist, wijst de Raad erop dat verzoeker deze weigeringsbeslissing kan aanvechten voor de bevoegde rechtbank, in casu de bevoegde familierechtbank. (zie artikel 27, § 7 WIPR juncto artikel 572bis Gerechtelijk Wetboek volgens de procedure voorzien in artikel 23 WIPR juncto artikelen 1025 tot 1034 Gerechtelijk Wetboek), zoals in de bestreden beslissing ook deels wordt aangegeven. Verzoekende partij geeft in haar verzoekschrift weliswaar aan dat zij van zin is een dergelijk beroep bij de rechtbank van eerste aanleg te Brussel in te stellen van zodra zij een kopie van haar dossier heeft ontvangen, en dat het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg "*in ieder geval*" zal bewijzen dat haar huwelijk dient te worden erkend. Uit het administratief dossier blijkt heden echter niet dat verzoekende partij met

betrekking tot de weigering tot erkenning van de geldigheid van de buitenlandse huwelijksakte een beroep heeft ingesteld bij de bevoegde familierechtbank, minstens toont zij dit niet aan.

2.9. Het betoog dat ondanks de weigering van erkenning van het huwelijk sprake is van een gezinsleven, gaat voorbij aan het gegeven dat een gezinsleven onder artikel 8 EVRM enkel beschermenswaardig is indien het een wettelijk huwelijk betreft gesloten met het oog op een duurzaam en oprecht beleefd gezinsleven.

Verzoekende partij stelt dat haar gezinsleven met de heer F. wordt bevestigd aan de hand van een achttal handgeschreven getuigenissen van onder meer vrienden en kennissen, die telkens voorzien zijn van een kopie van hun identiteitskaart (stukken 4-10 bij het verzoekschrift) en een aantal foto's. Vooreerst wijst de Raad erop dat uit lezing van het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing geen kennis had van deze stukken en dat hij er bijgevolg geen rekening mee kon houden. De Raad kan geen rekening houden met de documenten die slechts naderhand bij het verzoekschrift worden neergelegd daar hij de regelmatigheid van een bestuurshandeling dient te beoordelen in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden door bij zijn wettigheidstoetsing rekening te houden met gegevens die dateren van na de bestreden beslissing (RvS 18 juni 2009, nr. 194.395). Daargelaten de vaststelling dat deze getuigenverklaringen niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen worden getoetst en een gesolliciteerd karakter hebben, maakt verzoekende partij geheel niet duidelijk waarom deze verklaringen niet eerder aan de gemachtigde werden voorgelegd. Verzoekende partij moet immers reeds voor de bestreden beslissing op de hoogte geweest zijn van het negatief advies van de procureur des Konings, vermeld in punt 1.3, en de weigering van de ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente Asse van erkenning van de geldigheid van het huwelijk omwille van wetsontduiking en strijdigheid met de openbare orde.

Waar verzoekende partij ook nog foto's neerlegt van haar huwelijk ter staving van haar gezinsleven met de heer H., stelt de Raad vast dat uit het administratief dossier blijkt dat deze reeds in acht werden genomen door de procureur des Konings bij het opstellen van zijn advies (zie bijlagen bij het proces-verbaal van 27 maart 2014 in het administratief dossier) en dat verzoekende partij in het kader van haar aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfskaart in functie van haar Belgische echtgenoot eveneens foto's heeft neergelegd van haar huwelijksfeest waarmee de gemachtigde heeft rekening gehouden.

Verzoekende partij maakt, het voorgaande in acht genomen, niet aannemelijk dat op het moment van de bestreden beslissing een onder artikel 8 EVRM beschermenswaardig gezinsleven aanwezig was waarmee de gemachtigde rekening moest houden. Bijgevolg maakt verzoekende partij evenmin aannemelijk dat de gemachtigde er toe gehouden was om over te gaan tot een belangenafweging conform artikel 8 EVRM.

Daarenboven laat artikel 8 van het EVRM een inmenging in het gezinsleven toe, indien dit noodzakelijk is om de openbare orde te beschermen. De bestreden beslissing strekt ertoe te stellen dat het huwelijk van verzoekende partij wetsontduiking uitmaakt daar het enkel is gericht op het verwerven van een verblijfsrechtelijk voordeel, reden waarom de huwelijksakte niet wordt erkend en het verblijf niet wordt toegekend. De instelling van het huwelijk raakt de Belgische internationale openbare orde. Door toch een verblijf toe te kennen in een geval waar een vermeend schijnhuwelijk wordt vastgesteld, zou de Belgische internationale openbare orde worden geschaad. Aldus zijn privé- en gezinsbelangen van verzoekende partij ondergeschikt aan de bescherming van deze openbare orde.

Een schending van de materiële motiveringsplicht noch van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt aangetoond. Evenmin blijkt dat artikel 8 EVRM en artikel 7 van het Handvest werden miskend.

Waar verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 40ter van de vreemdelingenwet; verduidelijkt ze verder niet op welke wijze deze rechtsregel door de bestreden beslissing werd geschonden.

Het derde en het vierde onderdeel van het enig middel zijn niet gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf september tweeduizend vijftien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES